

Het Vaderschap van God

Ds. J. IJsselstein - Heidelbergse Catechismus Zondag 9

Liturgie:

Psalm 121:1,4

Psalm 131:4

Lezen Mattheüs 6:19-34

Psalm 77:3,4,8

Psalm 29:5,6

Psalm 42:3,5,7

Gemeente, wij behandelen in deze dienst Zondag 9 van onze Heidelbergse Catechismus. Eén vraag en een lang antwoord:

Vraag 26: Wat gelooft u met deze woorden: Ik geloof in God de Vader, de Almachtige, Schepper des hemels en der aarde?

Antwoord: Dat de eeuwige Vader van onze Heere Jezus Christus, Die hemel en aarde, met al wat er in is, uit niet geschapen heeft, Die ook door Zijn eeuwige raad en voorzienigheid ze nog onderhoudt en regeert, om Zijns Zoons Christus' wil mijn God en mijn Vader is; op Welke ik alzo vertrouwd, dat ik niet twijfel of Hij zal mij met alle nooddrift des lichaams en der ziel verzorgen, en ook al het kwaad dat Hij mij in dit jammerdal toeschikt, mij ten beste keren; dewijl Hij zulks doen kan als een almachtig God, en ook doen wil als een getrouw Vader.

Eigenlijk is het antwoord één hele lange zin. Maar de hoofdzin, de kern is:

Dat de eeuwige Vader van onze Heere Jezus Christus om Zijns Zoons Christus' wil mijn God en mijn Vader is.

Dat is de troost van de belijdenis 'ik geloof in God de Vader.'

Het thema voor de Catechismuspreek van vanmiddag is: **Het Vaderschap van God**

We letten samen op twee dingen, op:

- 1. De eeuwige Vader en Zijn Zoon**
- 2. De barmhartige Vader en Zijn kinderen**

Als eerste dus:

1. De eeuwige Vader en Zijn Zoon

Jongens en meisjes, als het Vaderdag is, of als je vader jarig is, dan geef je hem een leuk cadeautje. Een tekening of een mooi werkje van school. Omdat je zoveel van papa houdt. Je bent trots op hem.

Gelukkig! Dat is heel fijn en dat mag. Je mag de Heere danken dat je zo'n vader, zo'n papa van de Heere gekregen hebt.

Er zijn kinderen, ook hier in de kerk, voor wie dat niet geldt. Dat weet je misschien wel niet, maar het is wel waar. Ze houden misschien wel veel van hun eigen papa, maar dat kan ook zo moeilijk zijn. Hun papa kan misschien niet zo goed zorgen voor zijn kinderen. Hij wil het wel, maar hij kan het niet. Misschien is hij ziek of hij is niet zo sterk in zijn hoofd. Dat geeft vaak heel veel verdriet.

Er zijn ook vaders die wél kunnen, maar niet willen. Vaders die hard zijn, die streng zijn, die oneerlijk zijn tegen hun kinderen. Vaders die hun kinderen slaan en misschien wel heel hard slaan.

Nu je groot geworden bent, denk je bij jezelf: ‘Moet *ik* nu geloven dat God in de hemel een goede *Vader* is? Kijk eens naar mijn eigen vader! Ik geloof nooit meer in een goede vader!’

Maar wacht. Het is juist andersom. En het is goed om dat aan het begin van deze dienst te zeggen, voordat je de hele dienst lang gefrustreerd en geïrriteerd zit te luisteren, wat ik best wel kan begrijpen.

Wij noemen *God* geen Vader omdat Hij op *onze* vaders lijkt, maar het is *andersom!*

Als je wilt weten, hoe je als man een goede vader voor je kinderen kunt zijn, dan moet je naar *boven* kijken, dan moet je naar *God* kijken!

God is Vader, God heet Vader. En omdat *goede* vaders een heel, heel klein beetje lijken op God, *daarom* mogen ze bij de gratie van God ook vaders heten.

Als je nooit een goede vader hebt gehad, dan willen de Catechismus en de Geloofsbelijdenis je vanmiddag niet bozer en gefrustreerder maken, dan je al bent. Zij willen juist een troost voor je zijn, en je zeggen dat de enige, echte, goede Vader *in de hemel* is.

Voordat er hier op de wereld één aardse vader was, was er God de Vader. God is in de eerste plaats de ‘eeuwige Vader’.

Een echte man zegt, als hij samen met zijn vrouw een eerste kindje verwacht of als dat baby’tje geboren is: ‘Ik ben vader *geworden*...!’

Maar God *is* Vader. Dat hoort bij Wie God is. Dat hoort, zeggen we, bij het Wezen van God. Hij is *altijd* Vader geweest. Er was nooit een tijd, ook niet in de eeuwigheid, dat God geen Vader was.

Hij is de *eeuwige* Vader, nooit begonnen en Hij zal ook nooit ophouden.

Hij is de eeuwig Vader, staat er, van Zijn Eigen Zoon. Van eeuwigheid af, zegt Johannes, deelt de Vader het Goddelijke wezen mee aan de Zoon (Johannes 5:26).

De woorden Vader en Zoon, God de Vader en God de Zoon, drukken een innige relatie uit, vol van liefde en warmte. De Vader heeft de Zoon hartelijk lief.

En de liefde van de mensgeworden Zoon tot de Vader wordt tastbaar in Zijn innige aanspraak als Hij bidt. Hoe vaak bidt Hij niet: ‘Mijn Vader?’

Er is een eeuwig liefde, een band van volmaakte liefde, tussen God de Vader en God de Zoon.

Dat is het belangrijkste. De liefde van de Vader tot Zijn Eigen Zoon.

Dus je moet niet als *eerste* zeggen: ‘Kijk eens, hoe lief de Vader ons heeft.’ Nee, *dit* staat voorop: ‘Kijk, hoe lief de Vader de Zoon van eeuwigheid gehad heeft, en nu heeft en zal hebben tot in eeuwigheid toe.’

De Vader zoekt in alle dingen de eer en de heerlijkheid en de glorie van Zijn Zoon.
En de Zoon zoekt in alle dingen de eer en de heerlijkheid en de glorie van Zijn Vader.

En als wij op die manier daarnaar kijken, dan schittert des te meer de liefde van de Vader tot Zijn kinderen hier op aarde. Als we denken aan wat de apostel Johannes ooit schreef: *Hierin is de liefde, niet dat wij God liefgehad hebben, maar dat Hij ons lief heeft gehad, en Zijn Zoon(!) gezonden heeft tot een verzoening voor onze zonden* (1 Johannes 4:10). God de Vader gaf Zijn Eigen, lieve Zoon, Zijn allerliefste Kind in de plaats van door de zonde verloren mensen, om die weer opnieuw tot kinderen aan te nemen.

Maar God de Vader is niet alleen onze *eeuwige* Vader, Hij is ook een *almachtige* Vader. Zo staat het ook in de Catechismus: Hij heeft de hemel en aarde en al wat daarin is, uit niet geschapen. En nog iets: door Zijn eeuwig raad en voorzienigheid onderhoudt en regeert Hij die hemel en aarde nog steeds.

De Heere God, jongens en meisjes, is *almachtig*. Hij kan *alles*, echt alles.

Je kunt denken, en dat mag: ‘mijn papa kan echt alles.’ Ik geloof het. Je mag blij zijn, dat je zo'n sterke papa hebt.

Maar zeg eens eerlijk: ‘Kan hij het laten regenen? Kan hij je gezond maken als je ziek bent?’

‘Nee,’ zeg je, ‘dat is natuurlijk geen goede vraag.’

Goed. Maar er is dus wel verschil... Want de Heere God kan dat *wel* allemaal.

De Heere, zeggen we, Die kan *echt alles*. Hij heeft alle macht. Hij is *almachtig!*

Hij is zo machtig, dat Hij in het begin de hemel en de aarde geschapen heeft. Geschapen, dat wil zeggen, dat er daarvoor helemaal niets was. Er was geen stofje, er was geen zandkorreltje, er was helemaal niets.

Voor de evolutietheorie is geen enkel bewijs. Wij geloven dat het waar is, wat de Heere ons in de Bijbel vertelt, namelijk dat *Hij* alles gemaakt heeft, uit *niets*.

Hoor je het goed? *Alles* uit *niets*.

Dat kunnen wij niet, dat kan jij ook niet. Je kunt iets heel moois maken van lego, maar je hoort al hoe ik het zeg: *van lego*. Je hebt iets nodig: legoblokjes.

Je kunt een hele mooie tekening maken voor je vader, maar je hebt wel *iets* nodig: papier, pen, plakband en lijm.

En als je in de zomervakantie een zandkasteel wilt maken op het strand, dan heb je *wel* iets nodig. Dat maak je niet uit *niets*. Daar heb je zand voor nodig, heel veel zand.

Maar God maakte alles in deze wereld uit *niets*. Hij had helemaal niets nodig. Zo machtig is onze God. In den beginne, toen er niets was, toen zei Hij: 'er zij licht'. En toen was er licht. De zon was er nog niet en de maan ook niet en de sterren ook niet, maar het licht wel. Hij maakte het.

Hij schiep in zes dagen *alles* uit *niets*: de zon, de maan, de sterren, de hoge bergen, de diepe oceanen, de planten, de dieren, de vissen, de vogels, regen, de regenboog en uiteindelijk als allermooiste uit het stof van de aarde... de mens.

De mens, als het mooiste van heel de schepping.

Misschien denk je bij jezelf: 'Als God mijn Vader is, dan *moet* ik wel heel erg trots op Hem zijn.'

Weet je wat je vooral *mag* zijn? Je mag dan heel erg gerust zijn. Dat wil zeggen, als je een kind mag zijn van deze Vader, dan hoef je nooit bang te zijn. Dan mag je altijd gerust en getroost zijn. Want als Hij zoveel gedaan heeft en zoveel kan en zoveel macht heeft, dan hoef je toch niet bang te zijn?

Trouwens, nadat Hij in het begin alles gemaakt had, heeft Hij niet zomaar verder alles laten lopen of losgelaten. Nee, de Catechismus zegt: Hij onderhoudt en regeert ook nog alles. Hij is blijven zorgen voor alles wat Hij gemaakt heeft. Dat betekent tegelijkertijd, dat wij mensen ook verantwoordelijk zijn, om te blijven zorgen voor al het moois wat de Heere geschapen heeft.

Laten we samen gaan zingen over de grootheid van alles wat de Heere geschapen heeft. We zingen Psalm 29 de verzen 5 en 6.

*'s HEEREN stem ontbloomt het woud;
Maar hij, die op God vertrouwt,
Buigt zich veilig, Hem ter eer,
Juichend in Zijn tempel neer.
't Is de HEERE, Wiens wenk de stromen,
In hun woede kon betomen;
Die, in macht nooit af te meten,
Eeuwig is ten troon gezeten.*

*Looft de HEERE, Die wonderen werkt;
Israël, Zijn volk, versterkt;
Hem, die Jacobs heilig kroost
Zegenen zal met vrede en troost.*

We gaan verder met het tweede punt van de preek:

2. De barmhartige Vader en Zijn kinderen

In ons tweede aandachtspunt gaat het over ‘God de Vader en Zijn kinderen’ of, zo zou je het ook kunnen zeggen, over ‘de barmhartige Vader’.

Ik geloof in God de Vader.

Dat wil zeggen,’ zegt de Catechismus, dat de eeuwige Vader van onze Heere Jezus *om Zijn Zoons Christus' wil mijn God en mijn Vader is.*

De eeuwige Vader van onze Heere Jezus is ook een barmhartige Vader voor gevallen zonen en dochters van Adam, voor weggelopen kinderen.

Wat schittert hier Gods genade! Om Zijn Zoons Christus Jezus' wil, ben ik weer aangenomen tot Zijn kind.

Buiten Christus, zegt de Bijbel, is God een verterend vuur en een eeuwige gloed, bij Wie niemand wonen kan (Jesaja 33:14, Hebreëen 12:29).

Maar in onbegrijpelijke en eeuwige liefde heeft God de Vader Zijn Zoon, Die Hij zo liefhad, in deze wereld gezonden om deze vijand met God te verzoenen. De Heere Jezus is naar de aarde gekomen. Hij was en bleef God de Zoon, maar Hij nam de menselijke natuur aan. Hij wilde vrijwillig mens worden. Hij was in alles gehoorzaam aan Zijn hemelse Vader. Hij leed en stierf op Golgotha. Hij gaf Zijn hart en leven als een offer voor de zonde, en opende zo een weg terug voor dit verloren mens, om weer thuis te komen bij God.

Hoe, door welke weg, kom *jij*, die wat jou betreft voor altijd bij God bent weggegaan, hoe kom *jij* weer terug? Hoe word je weer kind van God?

Paulus zegt dat in Galaten 4:29: Als je door de Geest geboren wordt. Als de Heilige Geest je opnieuw, je wederom geboren laat worden. Als de Geest je zondige, geestelijk dode hart levend maakt en je een nieuw hart geeft. Dat is Gods werk, dat is het werk van de Heilige Geest. Dan word je van een vijand van God weer een kind van God.

Zegt dat kind dan direct: 'Vader, mijn Vader in de hemel?' Nee, ik denk het niet.

Dat baby'tje bij jullie thuis in de wieg, of bij je oom of tante zegt toch ook niets?

Het begint later pas te praten. Later zegt het 'papa'. Papa en mama moeten het eerst heel vaak voorzeggen, want zo'n klein kindje moet het leren om 'papa' te zeggen.

Maar aan de andere kant, als dat kindje als het ouder wordt nooit 'papa' gaat zeggen, dan zeggen we: 'Dat is niet goed, hoor, dat is ongezond, er is iets goed fout met dat kind.'

Wie door de Geest van God opnieuw geboren wordt, zegt niet direct 'Vader'. Immers dan sta je letterlijk voor het eerst van je leven oog in oog met die God, van Wie je bent weggelopen, tegen Wie je bent opgestaan, die je de rug hebt toegekeerd. Je ziet voor het eerst in je leven dat je tegen God, tegen die goeddoende God, gezondigd hebt.

Het verdriet daarover breekt je hart, als je eraan denkt, dat je zoveel kwaad gedaan hebt tegenover zoveel goed.

Zo'n hart is een kinderhart geworden. Daarin is de Geest komen wonen en daarin is liefde van God uitgestort, zegt de Bijbel. Zo iemand gaat de Heere zoeken. Zo iemand zegt: 'Ik kan zonder God niet verder leven.' En uit dat nieuwgeboren kinderhart klinkt de roep naar boven: 'O, God, wees mij zondaar genadig.'

Als ik nu aan u vraag: 'Kent u iets van de troost van het kindschap?' Mag u dan zeggen: 'Ja, ik geloof dat ik door Gods genade mag zeggen, dat ik een kind van God ben en dat Hij mijn Vader is?'

U zegt: 'Nee, durfde ik dat maar te zeggen, dan zou ik zo gelukkig zijn. Dat is nu juist mijn zorg. Ik kan en durf het zo vaak niet te geloven, dat die genade ook voor *mij* is.

Ik, die zo tegen God gezondigd heb. O, wist ik dat maar! Maar dat is nu juist mijn levensvraag. Dat geeft zoveel strijd in mijn leven. Wist ik het maar, dat mijn leven en mijn hart geborgen zijn in Christus en dat Hij ook voor al *mijn* zonden betaald heeft.'

U zegt misschien (of misschien zegt u het helemaal niet, u zucht, zonder dat iemand het hoort of ziet), u zegt misschien: 'Ik heb een heel hoge schuld voor God. Hoe kom ik daar ooit van af?'

Wat kun je trouwens in die tijd van overtuiging van zonden dwalen, letterlijk: verdwalen...!

De wet eist, zoals we gezien hebben in Zondag 5: 'Er moet betaald worden voor de schuld.' Dat verschrikt ons. Dat maakt ons bang. Paulus zegt dat de wet ons slaat. Ze is een tuchtmeester en we krijgen harde klappen.

Maar wat kunnen we ons juist *dan* vergissen, door troost te gaan zoeken bij diegene, van wie we juist zulke harde klappen krijgt: bij de wet.

U bent misschien wel heel erg uw best gaan doen, maar u vergist u, want de wet *is* niet in staat te verlossen. Het wordt alleen maar erger. Want hoe meer u het probeert, hoe meer u gaat zien, dat het niet lukt. U hoopt dat het beter wordt, maar het lijkt alleen maar slechter te worden. De wet gaat steeds harder oordelen en steeds meer de vloek over u uitspreken.

Maar, luister nu eens: bent u de waarschuwing van Paulus vergeten? De wet is een doodlopende weg! Zelf doen, zelf werken? U moet niet naar de Sinäi, u moet niet naar de wet, u moet naar *Golgotha!* U hebt het bloed van de Heere Jezus Christus nodig. Bij Hem alleen zult u rust vinden voor uw onrustige ziel, bij Christus!

Maar misschien zegt u bij uzelf: 'Ik weet wel dat *daar* alleen de rust is, maar hoe vind ik die toch?'

Wat hebben we daarin het werk van de Heilige Geest nodig! Paulus noemt de Geest in Romeinen 8: *de Geest der aanneming tot kinderen*. De Geest, Die het Woord, en de belofte van het Woord, en Christus in die belofte als het ware op mijn geweten, op dat schuldige geweten, drukt. De Geest komt en Hij druppelt als het ware het bloed van Christus op mijn verloren hart. En Hij laat me zien, Hij laat me geloven, dat God me om Christus' wil met Hem verzoend heeft.

Dat is het werk van de Heilige Geest. Daar heb we de Heilige Geest voor nodig. En daar hebben we veel gebed voor nodig. Gebed om die Geest, om de Geest *der aanneming tot kinderen*.

Ik kan zelf niet geloven en ik kan het ook niet aannemen. Maar als de Geest der aanneming gaat spreken, dan ga ik het geloven, dan ga ik het aannemen.

Als *Hij* zegt: ‘God zal nooit meer op u toornen, noch op u schelden. Ik heb al uw zonden in de diepte van de zee laten vallen, Ik heb ze allemaal achter Mijn rug geworpen.’

Als ik door de Geest uit de mond van de Vader hoor: ‘Kom, kom Mijn kind, hier is het kleed van de gerechtigheid van Christus. U was verloren, maar Ik heb u gevonden.

Kom, Ik *wil* om Christus’ wil uw God... en uw Vader zijn!’

Ja, sterker nog: ‘Om Christus’ wil *ben* Ik, ook *uw* God, en *uw* Vader.’

Twijfel je dan nooit meer? Is de twijfel dan voor altijd weg? Nee, dan er zijn ongetwijfeld nog perioden van twijfel en vrees in je hart. Maar als je door het spreken van de Heilige Geest (door het Woord) weten mag, dat Zijn bloed gesprengd is op je hart, dat je uit enkel genade gewassen bent door Zijn bloed, als je door de Geest van God teruggebracht bent als een kind bij de Vader, dan komt er wel een andere koers, een andere richting in je leven. Vroeger zeiden ze: ‘Er komt een andere gang in je leven.’

Ik zie u denken, kinderen van God in ons midden: ‘Dat zal voor mij wel nooit weggelegd zijn. Dat is voor mij te groot.’

Dat mag u nooit meer zeggen en nooit meer denken!

Daar doet u het Vaderhart van God in de hemel verdriet mee. Iedere vader hier op aarde is blij als zijn kind, na heel veel proberen, eindelijk ‘papa’ zegt! Je moet nog wel heel goed luisteren, het lijkt er nog maar een beetje op. Maar toch: ‘papa’! U bent, als vader, blij wanneer uw kind ‘papa’ zegt.

Er is blijdschap bij God over één zondaar die zich bekeert. Maar er is ook blijdschap voor de engelen, bij God, over één kind van God dat ‘Vader’ zegt.

Daarom, kinderen van God in ons midden, zoek in het Woord van God, en zoek in veel verborgen gebed aan Gods genadetroon, naar opwas in de genade en in de kennis van Jezus Christus. Want Hij alleen is de weg tot de Vader. Het kan niet buiten Christus om! Vraag veel om die troost. En bid ook of de Heere de sacramenten van het Heilig Avondmaal en de Heilige Doop wil gebruiken, om uw ziel te brengen tot die blijvende en meer vaste troost.

Wat ben je gelukkig als je God als *Vader* kennen mag.

Ik weet dat jouw vader, jouw papa, je altijd wil vergeven. Als je met tranen in je ogen of in je hart terugkomt van wat je gedaan hebt, zal papa (en ook mama) je natuurlijk vergeven.

Maar de liefde van jouw papa is maar heel klein vergeleken met de liefde waarmee onze hemelse Vader ons onze zonden vergeeft. Hij doet het ‘mild’, zingen we toch(?), ‘en overvloedig!’

En daarbij, Hij weet precies hoe we zijn. Hij weet wat van Zijn schepsel is te wachten. Hij kent ons door en door.

De hemelse Vader beschermt ons ook. Hij stuurt ons leven en neemt ons in moeilijke tijden bij de hand. Die troost zie je ook terug in de Catechismus als er staat 'op Wie (dat is op God de Vader) ik zo vertrouw dat ik niet twijfel'.

Ik twijfel niet.

Althans, dat ligt eraan waar ik naar kijk. Want als ik kijk naar mezelf en naar wie ik voor God als kind ben, *dan* twijfel ik. Als ik kijk naar de omstandigheden, en als ik met Petrus op de golven wandelend naar beneden kijk, *dan* twijfel ik.

Maar als ik mijn ogen door Gods genade richt op de Bijbel, als ik kijk naar wat de Heere beloofd heeft, dan smelt die twijfel weg als sneeuw voor de zon. Dan geloof ik, zoals de Catechismus zegt, dat God mij met alle nooddrift van lichaam en ziel verzorgen zal.

Waarom geloof ik dat dan? Waarom twijfel ik dan niet? Omdat Hij het beloofd heeft! En Hij houdt getrouw Zijn Woord. Dat Woord wat ons voorgelezen is uit Mattheüs 6: Daarom zeg Ik u: Wees niet bezorgd voor uw leven, wat u eten, en wat gij drinken zult; noch voor uw lichaam, waarmee u u kleden zult; is het leven niet meer dan het voedsel, en het lichaam dan de kleding?

Aanziet de vogelen des hemels, dat zij niet zaaien, noch maaien, noch verzamelen in de schuren; en uw hemelse Vader voedt nochtans dezelve; gaat u dezelve niet zeer veel te boven? (Mattheüs 6:25-26)

God zal mij verzorgen, met alle nooddrift van lichaam en ziel.

Weet je wat dat is, *nooddrift*? Je hoort dat een beetje, als je goed luistert naar het woord: *nooddrift*... Dat is alles wat je echt *nodig* hebt.

Jouw papa weet niet altijd *precies*, wat je nodig hebt. Jullie kunnen met elkaar praten, maar hij weet niet wat er leeft in je gedachten en wat er zit in je hart.

Wij, vaders, weten niet alles. Maar de hemelse Vader weet alles. Hij kent Zijn kinderen door en door. Ook al kunnen we niet meer bidden, dan zuchten we alleen maar. Maar Hij weet, ook zonder dat wij het kunnen zeggen, precies wat we nodig hebben.

Hij ziet en weet alles, en dus ontbreekt ons niets.

En ik mag ook vertrouwen, zegt de Catechismus, ik mag door Gods genade ook geloven, dat Hij al het kwaad dat Hij mij in dit jammerdal toeschikt (in deze wereld vol gejammer, verdriet en ellende), *voor mij ten beste keren zal*.

Al het kwaad, alle narigheid, echt alles: alle moeite, alle verdriet, alle pijn, alle levensvragen, alle onbegrepen wegen, alle omwegen, alle ziekten, alle rouw, al het stil verdriet. Iets daarvan? Nee, *alles!* Echt *alles!*

Alles wat mij overvalt in dit leven? Ook alles wat de duivel als een emmer vuil over mijn leven uitgiet?

Nee, goed lezen! Alles wat *Hij*, God, *Mijn Vader*, mij toeschikt.

Mij toeschikt, dat wil zeggen: ‘Alles wat Hij, als liefhebbende en wijze Vader, voor mij, als Zijn kind, bedacht heeft: ‘Kind, dat is goed voor je, echt waar!’

Zoals een lieve vader of moeder een bord eten pakt en neerzet voor zijn kind. ‘Hier, eet maar, dat is goed voor je. Dat is lekker.’

Hoewel, soms krijg je ook wel eens dingen, die niet lekker zijn. Bijvoorbeeld als je ziek bent, en je zo'n vies, bitter drankje van de dokter gekregen hebt.

Wat gebeurt er dan? Zegt papa dan: ‘t Was wel aardig van de dokter, maar laat maar staan, hoor, dat vieze drankje, want dat is heel erg vies in je mond?’ Zegt papa dat?

Nee, die lieve vader van je zegt: ‘Kom, jongen of meisje, je moet het opdrinken. Het is vies, maar je wordt er beter van. Het is goed voor je.’

Wat zeg je dan als kind? Dan zeg je, terwijl de tranen misschien wel over je wangen rollen: ‘Papa, ik geloof het. Ik weet dat het goed voor me is, dat bittere drankje, en ik zal het opdrinken, omdat u het me geeft.’

Daarom drinken wij ook als kinderen van God de bittere drank, die we soms uit de handen van onze Vader krijgen.

Zouden we dan in de bitterheid van dit leven klagen en in boosheid naar de hemel zeggen: ‘Heere, waarom doet U dat?’

Nee, wij zeggen met betraande ogen: ‘Dank U, Vader, want wij weten dat het uit Uw liefdehand komt. Het komt uit Uw Vaderhart. U zult het voor mij (zoals het hier staat) ten beste keren.’

Ik kan niet alles overzien. Ik begrijp het ook niet. De toekomst ken ik ook niet, maar ik weet dat er voor mij iets *goeds* uit komen zal?

Nee, dat laatste staat er niet. Het staat er veel sterker: U gebruikt het ten *beste*.

Ik krijg, ook in die moeilijke wegen, uiteindelijk het *allerbeste* uit Gods Vaderlijke hand.

Beter is er niet, dan wat we uit de hand van de Vader krijgen. Hetzij bitter, hetzij zoet, het is goed wat onze Vader doet. *Want wij weten*, zegt de apostel, *dat degenen die God liefhebben, alle dingen meewerken ten goede, namelijk degenen die naar Zijn voornemen geroepen zijn* (Romeinen 8:28).

Er is nog iets. Waarom vinden wij *nog meer* zoveel troost in die Vaderlijke zorg van de Heere?

De Catechismus zegt: Omdat Hij zulks doen *kan* als een almachtig God (Die alles doen kan, Die alle macht heeft) en ook doen *wil* als een trouwe Vader.

Onze Vader *kan alles*.

Geen ding is bij God onmogelijk. Wat een troost ligt daarin voor Gods kinderen, vooral in situaties en levensomstandigheden die we niet kunnen doorzien en overzien.

Onze Vader in de hemel kan alles. We hebben een almachtige God, van Wie we zingen: ‘Heilig zijn, o God, Uw wegen, niemand spreke Uw hoogheid tegen!’

Zou Hij, Die de bergen en de diepe oceanen in Zijn macht heeft, een mens niet in Zijn hand hebben? Een mensje, minder dan een druppel aan een emmer en een stofje aan een weegschaal? Hij kan, en wil, en zal in nood, zelfs bij het naderen van de dood, volkomen uitkomst geven.

We hebben een *almachtig* God. En we hebben een *getrouw* Vader. Hoe Zijn kinderen ook zondigen, ook na ontvangen genade, Hij blijft trouw. Hij zal nooit laten varen, Hij zal nooit loslaten, wat Zijn hand begon.

Daarom, kinderen van God, kinderen van uw getrouwe Vader.

Al zucht u vandaag met Jakob: ‘Al deze dingen zijn tegen mij.’

Al zegt u misschien met David: ‘Nu zal ik een der dagen door Sauls hand omkomen.’

Al zit u met Job op de puinhoop van uw leven aan uw zweren te krabben. Al voelt u met Paulus een scherpe doorn in uw vlees.

Desondanks en in dat alles, mag u van harte zingen:

Voed het oud vertrouwen weder,

Zoek in 's Hoogsten lof uw lust;

Want Gods goedheid zal uw druk

Eens verwisselen in geluk.

Hoop op God; sla het oog naar boven;

Want ik zal Zijn Naam nog loven.

Zeg, zou jij deze Vader ook niet willen leren kennen?

Zit je nog steeds als een verloren zoon, als een verloren dochter, in een ver gelegen land, ver bij Vader vandaan?

Je geniet van je vrienden. Je houdt van je geld, maar nog even, en de bodem is in zicht.

Het gaat allemaal voorbij.

Ver weg, uit een ver gelegen vaderland, uit de hemel der heerlijkheid, klinkt een stem, nu, vanmiddag. Jij wordt geroepen! Luister, ik hoor je naam! ‘Keer terug, afkerige, weggelopen kinderen’.

‘Kom terug, mijn zoon, mijn dochter! Sta op en kom, ga terug naar huis. Ik wacht nog steeds op je!’

O, gemeente, als u die Vader nog niet kent, laat dan deze liefdevolle stem uw hart breken. Het is de stem van *de* Vader, die Zijn enig geliefd Kind heeft gegeven voor verloren zondaars, zoals u.

Niemand heeft groter liefde dan Deze: dan de Vader, dan de Zoon en de Heilige Geest.

God drie-enig zij daarom alle eer, van nu aan tot in eeuwigheid.

Amen.

Slotzang is Psalm 42: 3, 5, 7

O mijn ziel, wat buigt g' u neder?
Waartoe zijt g' in mij ontrust?
Voed het oud vertrouwen weder;
Zoek in 's Hoogsten lof uw lust;
Want Gods goedheid zal uw druk
Eens verwisselen in geluk.
Hoop op God, sla 't oog naar boven;
Want ik zal Zijn naam nog loven.

Maar de HEER' zal uitkomst geven,
Hij, die 's daags Zijn gunst gebiedt;
'k Zal in dit vertrouwen leven,
En dat melden in mijn lied;
'k Zal Zijn lof zelfs in den nacht
Zingen, daar ik Hem verwacht;
En mijn hart, wat mij moog' treffen,
Tot den God mijns levens heffen.

O mijn ziel, wat buigt g' u neder?
Waartoe zijt g' in mij onrust?
Voed het oud vertrouwen weder;
Zoek in 's Hoogsten lof uw lust;
Menigwerf heeft Hij uw druk
Doen veranderen in geluk;
Hoop op Hem, sla 't oog naar boven;
Ik zal God, mijn God, nog loven.